

PREBLIZU

© 2016 Jaša Koceli

+386 41 326 298
jasa@jasakoceli.com
www.jasakoceli.com

Ona in on.

Par.

Scene ni.

Rekviziti po potrebi.

Mikrofon.

Umetnost performansa in stand up.

Brutalna iskrenost.

Akrojoga.

Preblizu.

Na začetku.

Je igra.

Usoda.

Poželenje.

Je žgečkanje.

Najini pesmi.

Gorijo krila.

Prihajanja.

V prevari.

Osamljena.

Zašita.

Na poti.

Izlit.

V nerojene sanje.

Odčarana.

Na začetku.

ONA: Dragi. Dragi. Preštevam tvoje koščke. Tisoč devetsto dvajset. Štiriinšestdeset. Pet. Dnevi, meseci in leta. Številke so in v kopalnici osamljenost. Nič. Hladno je in odločila sem se, da bom zmrznila do konca. Jebe se mi. Moje besede so najin led in jaz sem *ice crusher*. Gzzzz. Gzzzz. Dragi. *Love brusher*. Mmm. Mmm. Tvoj jezik ima okus po slivah, še vedno, kot včeraj. Dnevi se vračajo in jaz sem prazna. Midva sva prazna. Vidim naju v drugih časih. Smejeva se.

ON: Smejem se. Smejeva se.

ONA: Smejeva se in držiiva palico, ki si jo nekoč našel na sprehodu.

Drug na drugem.

ON: Primem, zavrtim, držim palico, drevesa se priklonijo. Smejem se, srnica.

ONA: Grobost in čili na jeziku, smejeva se.

ON: Smejeva se in jaz te držim.

ONA: Držim te.

ON: Primem roko in jo požrem. Razbita sva.

ONA: Leta nazaj ...

ON: To ni isto.

ONA: Leta nazaj sem ti rekla „ti boš en tak hlod, na katerega bom splezala, pa boš potem padel sredi jasnega dneva“.

ON: In jaz sem rekel: „Jebeš to.“

ONA: In jaz sem se smejala.

ON: In potem si se jokala.

Smeh skozi jok.

ONA: Jebeš to. Danes je obletnica.

ON: Oprosti. Danes je obletnica. Lepo, da ste prišli.

ONA: Ja, lepo, da ste prišli.

ON: Najin dan d.

ONA: Prosim, da naju poslušate.

ON: Prosim, da naju poslušate. Ker če nihče ne bo slišal ...

ONA: ... bova ostala brez rešitve.

ONA: Danes je obletnica in ostala sva brez daril.

ON: Obletnica je in pojma nimam, kdaj bo naslednja.

ONA: Tisočkrat sva se že pogovarjala. Rada bi, da razumem.

ON: Rad bi, da me slišite. Pustim ji, da govori.

ONA: Enkrat na teden.

ON: Ob torkih.

ONA: In vsak drugi teden še ob sredah.

ON: Da govori o stvareh, o katerih se težko pogovarja.

ONA: Pogovarjava.

ON: In ni dovolj.

ONA: Govorim ves čas, ampak redko govorim o tem, kaj si zares delava, kaj sva si zares naredila.

ON: In o tem potem govoriva. Zares.

ONA: Ko vstopiš v drugega, posvojiš besedi strah in svoboda.

ON: To je boljše kot trip. Najin strup, najina droga. Pa ni dovolj.

ONA: Zbujava se ponoči in spiva podnevi, ko si izmenjujeva pokvarjene misli. Ni dovolj.

ON: Poznam vsak košček njenega telesa. Pa ni dovolj. Včasih se zgodi, da mi je vedno bolj tuje, dokler se spet ne spomnim, zakaj se je dotikam.

ONA: Ko je tesno, izdihujem.

ON: Ne vem, je pomlad ali je jesen, vem pa, da ni poletje.

ONA: Verjela sem, da sva midva kot pesem.

ON: Pojma nimam o poeziji.

ONA: Pa sva se izkazala bolj za nek rep komad.

ON: Ne vem, kaj misli s tem. Poezija, poezija.

ONA: Ljubezen v resničnem življenju ni poetična.

ON: Enkrat mi je brala neke španske pesmi. Rekla je, da o paru, ki je izgubil svoj razlog.

ONA: Mañana nuestro árbol no tendrá raíces ...

ON: Najino drevo bo jutri brez korenin ...

ONA: ... y tú te vas a rendir ante los nuevos rayos del sol ...

ON: ... in ti boš klonil pred novimi sončnimi žarki ...

ONA: ... delante de una manada de gacelas que te observarán con ojos primerizos.

ON: ... pred čredo gazel, ki te bodo gledale s prvimi očmi.

ONA: Dragi.

ON: Moja gazela.

ONA: Dragi.

ON: Španska muha.

ONA: Dragi. Srč.

ON: Ampak kaj to pomeni?

Je igra.

Mišice se napenjajo.

Telo je objekt.

ONA: Bueno. Danes sva oblekla, kar je drug drugemu najbolj všeč. Naj bo praznik.

ON: Okej. To je bila njena ideja.

ONA: Ker je tak dan.

ON: Ker sva se odločila, da bova povedala vse.

ONA: Če verjamete.

ON: Upam, da verjamete.

Rad jo imam slečeno oblečeno.

Bela oblekica z dekoltejem.

ONA: Nosila sem jo, ko sem bila prvič na njegovi tekmi.

ON: Nepozabna. Čeprav sem izgubil.

Bele hlačke z barvastim potiskom.

ONA: Dolgčas. Nisem več v šoli.

ON: Upira se fantazijam prve kemije.

ONA: Ja, ja, in bel modrc, brez naramnic. Izvoli. Zanj pa imam samo dve besedi: jekleni moški.

ON: Man of steel.

ONA: Ja. Takega bi te imela na vseh torbica in ogledalih.

Muc neslutnih razsežnosti.

Tank, žerjav, bager, v njem pa rajski vrt.

Moški, ki strelja bombone in oblake.

Tvoje joške, dragi, so beton iz svinca.

Ubija me, ko se treseš.

Daj džungelski klic!

ON: Mrouuagh!

ONA: Najina igra je imaginarno polje vojne.

ON: Njen jezik je atomska bomba.

ONA: Njegova koža je pehota.

ON: Njena rit protiletalska obramba.

ONA: Njegov nos artilerija.

ON: In nobena zgodba ni zastoj, noben poslušalec podarjen.

ONA: Med nami so vezi dogovorjenega nezaupanja. Midva sva ... Rezultat ofenzive.
Dva ne moreva biti eno.

ON: In eden je vedno premalo.

ONA: Nekdo mora biti več.

ON: Jaz ali ona.

ONA: Igrala bova igro.

ON: Igrala bova igro do konca.

Utrip.

ONA: Pred osmimi meseci sva padla v luknjo.

ON: Vse črno.

ONA: Ne vem več, kako je zunaj.

ON: Če ne bi imela tamala smisla za humor, bi jo že zaklal. Pa se ji vedno odkupim,
da se ne utopiva. Ker to je treba. Bit moraš visoko, da lahko vidiš.

ONA: Ampak nisva visoko. Ne da se živet od spominov, pa čeprav so od včeraj.

ON: Imela sva trenutke, ki so nama pomenili več od vseh drugih.

ONA: Ko sva bila nepremagljiva v središču sveta.

ON: Nezlomljiva.

ONA: In zdaj so šli.

ON: Ni jih, ni.

ONA: Baj baj.

ONA: Ciao, bambini.

ON: Zato iščeva znak za preživetje.

ONA: Vračava se nazaj na začetke.

Usoda.

Slike spomina, podoživljanja.

ONA: Zgodil se je pogled. Težko opišem. Bila sem v telovadnici. Močan vonj po znoju in plastiki. Sedim, dolgčas mi je. Gledam na telefon, buljim v tla, gledam naokoli, brezveze. Dva ringa sta pred mano. V levem ravno nekdo s stransko brco zruši sparing partnerja, potem pa obraz obrnem v desno in vidim postavo za drugim ringom. Rumena adidas trenirka, stajliš. V desni roki drži bež športno torbo in strmi vame. V prsnem košu začutim utrip, ki me strese po celem telesu. Trenutek. Paf. Pogledam stran. Z desno roko se pogladim po čelu in pogledam dol. Spet pogledam gor, ampak v levo, nato spet obrnem obraz in ... Paf. Še vedno strmi vame. Spet me strese. Zdaj ga gledam nazaj, ne spustim pogleda, o fak, o fak, kaj je to, ne štekam. In potem hvala bogu on pogleda stran in gre ven. Jaz pa ...

Telo odzveni stavke.

ON: Večkrat sem jo videl in bilo je nekaj na tem, kako si je lase popravila na stran, ko se je zasmejala. Njen smeh in ta poteza. Nezemeljsko. Enkrat sem šel čisto blizu mimo in videl še oči ... Čiste. Igrive. Seksi. Zelo seksi. Ampak predvsem ... Oči, da preplezaš gore zanje. Ne sprašuješ, ne ugovarjaš, samo plezaš in plezaš.

ON: Najin prvi dejt.

ONA: Uradno sva se spoznala prek znanca.

ON: Ki je kakor jaz treniral kickboks, vsaj nekaj časa.

ONA: Moj bivši.

ON: Ja. On je njen bivši. Nisem ga ubil, prisežem.

ONA: Očitno imam neko stvar s pretepači.

ON: Eno, dve srečanji pred ringom.

ONA: En, dva sms-a.

ON: Previdna. Nato prvi klic.

ONA: Drugi klic. Zmenila sva se, da se dobiva na klopci v parku pri fontani.

ON: Na tisti, ki je imela včasih eno zlomljeno desko in na naslonjalu vrezan napis ...

ONA: Kralj je kurba in svet kurbišče.

ON: Ta zlomljena klopca pa zato, ker sem jaz imel takrat zlomljeno roko. Bila je dobra fora.

ONA: Obožujem njegovo roko. Jaz sem predlagala to klopco.

ON: To je bil znak, da se bova na dejtu smejala in se imela dbest. Preden je prišla ...

ONA: Preden sem ga zagledala ...

Njuni telesi in kemična reakcija pričakovanja. Trzanje in zvijanje.

ONA: Pa te boli?

ON: Ja, ful.

ONA: A lahko vidim? Carsko. Čist je trd.

ON: Ma ja, še dva tedna ga bom imel.

ONA: Kaj se smejiš.

ON: Ker te končno lahko gledam.

ONA: A sem smešna?

ON: Ne. Ne vem.

ONA: Sem si te manjšega zapomnila. Od blizu si višji.

ON: Aja? Sori.

ONA: Sva se dobila v parku kot dva srednješolca.

ON: Men je dobr.

ONA: Ej, a maš kej alkota? Stari, dajva se ga nasekat! Jaz sem viski prinesla ...

ON: Zajebavaš.

ONA: Ja če se že greva srednjo šolo, dejva vsaj zares. Daj, pij. Tri minute imava, da spijeva celo flašo.

ON: Ja, seveda.

ONA: Pa ti si sramežljiv.

ON: Ne, po navadi ne, ne vem, kaj se dogaja.

ONA: O, glej ptičko.

Poljub.

ON: U, glej, še ena.

Poljub.

Umreta od smeha.

Poželenje.

ONA: Lagala bi, če bi rekla, da ga nikoli nisem gledala kot boga. Še zdaj me spreleti, ko pomislim na najboljši seks najine veze. Kaj mi je delal z jezikom, kako me je lizal. In ko se mu da, je počasen, kot da bi poslušala blues v slow motionu. Kako mi masira s prsti vsak del kože, kako se počasi sprehaja po mojem obrazu, kako se zadrži s sredincem na majhni izboklini pod ušesnimi mečicami ... Ufff. Čisto se mi je odpeljalo. Drug svet. Barve. Krči. Dihanje v sunkih. In ko mi pride, ponavadi kričim, kot da bi ...

ON: Včasih se stene tresejo.

ONA: Ampak ne bom zdaj.

ON: Pametno.

ONA: Ko pa njemu pride, se začne tresti in cel nabrekne. Njegov obraz postane pregreta bomba. Ampak skoraj nič ne reče. Samo nekaj mrmra ... Kkkbb aeee ffgg k vvvb. Zadržat se moram, da se ne začnem smejat. In pol ga sprašujem, bejbi, pa kje je tvoj krik? Jaz bi te rada slišala kričat, če ne med seksom, pa vsaj na vrhu hriba. Ali pa na sprehodu, kolesu, pod tušem, kjerkoli. Tako je miren ... Včasih bi rada, da me samo napizdi. Ampak on lahko prefuka katerega koli tipa, ga zgrize, razseka na koščke. Ko so na vrsti ženske, je pravi mali medo.

V zraku so lepljive misli. Sanjske podobe.

ON: Po sanjskem scenariju sva v dragem hotelskem apartmaju. Velika postelja z baldahinom, bele orientalske rjuhe, jutro je. Žarki sonca skozi okno, na belih pregrinjalih sadje in šampanjec. Na sredi postelje leži bejba v spodnjem perilu in počasi kroži ...

ONA: Katera bejba?

ON: Najlepša bejba. Ti, miška, vedno ti. Torej, počasi kroži z nogama po površini postelje, njene roke so nemočne, v znak predaje so na blazini. Stojim na strani, najprej vidim samo noge in potem se počasi bližam, kader se mi odpira. Nanjo pade mehka svetloba in obsije poteze njenega obraza, obline njenega telesa. Njeno perilo je prosojno. Diši. Diši, da postanem omotičen. Mehkoba v zraku je otipljiva. Zadet sem. Uročen. Telo sledi pogledu. Suženj njene prisotnosti sem. Skrijem se

v njen dih. Še malo, pa bom ležal poleg nje. Upal, da ne sanjam, prepričan, da je res. In nato se zbudim.

ONA: Včasih se mi zdi, da tipi ločijo bejbe po spodnjem perilu. Jaz imam danes svetlo bež, neka druga bejba ima minimalistično črno z drobnimi čipkami, tretja je čist huda v roza brazilkah, vi imate verjetno nekaj barvastega ... Ne zapomnijo si nas po telesih, ampak po spodnjem perilu in po tem, kako dišimo. To je resnica. Zato pazim, kaj oblečem, ker je to edino orožje, ki ga res potrebujem. In kako vem? Njegove izbuljene oči, ko sem skoraj slečena. V njih je čudenje otroka. Ves čas mi pribija, da nisem več takšna, ko sem bila prej.

ONA: Enkrat sva bila v Parizu in v Rodinovem muzeju gledala kipe. Kako je upodabljal žensko ... Kot boginjo, muzo, ne vem, lepoto. Mislim, da bi vsi moški svoje ženske radi imeli kot kipe, da bi občutek dotika z njimi lahko trajal večno, da ga nikoli ne bi izgubili. Tudi ko tista ženska ne bi bila več tista ženska. Ker je kip trenutek, ki se dela, da ni minil. Ženska je ženska, dokler je ni več.

ON: In včasih se zgodi, ko hodim po ulici, da za hip ujamem podobo. Vonj ženske ... Nos obrnem v smeri neznanke, ko švigne mimo mene. Ne pogledam za njo, samo ujamem njen trenutek, slepilo za možgane. Ujamem njen kip.

Je žgečkanje.

ONA: Enkrat sem se drgnila ob njega v svilenem perilu, dokler se mu ni zmešalo. Včasih sem tako vroča, da vse naokoli postane lepljivo. Svet se kar skrči. Naučila sem se pravil igre in on, on je samo kužek, ki lahko liže in liže, lajat pa ne sme. Včasih sem kraljica kazni in ljubezni. Ni pa vsak dan tak dan.

ON: Včasih sva tekmovala v tem, kdo naredi več počepov. Ker je trenirala ples in je imela mišičaste noge. Samo ko je stiskala svoja notranja stegna, kako se raztezajo in krčijo, sem bil zadet. Nor. Zrajcan. Očaran. To vibriranje, ko čutiš meso, ki trza, ki diši ... Poezija. Njen pot. Čudež. Vonjal sem njene hlačke, ko jih je pred tušem slekla.

ONA: Imam obsesijo lizanja roba njegovega bicepsa. Poglejte ... Daj, stisni. Ufff. Dobim kar kurjo polt. Evo, ta del. Stisni. Ja, o kaj mi dela.

Vadba in znoj.

ON: Na začetku so bili zajci vsepovsod. Prvi mesec sva seksala v njenem avtu, v parku med brezami, na več javnih wc-jih, v restavraciji, kafiču, pod mostom, na gradu, v njeni postelji, v moji postelji, v postelji njenih staršev, na naslonjaču, na tleh v kopalnici in na tleh v dnevni sobi, na pralnem stroju, na kuhinjski mizi in - na železniških tirih.

ONA: Lani za novo leto mi je podaril spisek najinih bodočih fuk placev. Romantičen seznam vključuje ...

Rdeča kuverta s srčki.

ONA: »Moja draga mačkica. Najina drzna romantika je prihodnost zblíževanja v avtohiši, v garderobi trgovine z oblačili, v bolnišnici, pred velikim spalničnim oknom v hiši mojih staršev, na balkonu, na čolnu, v službi ...« Napisano je prav po alinejah. »... v kinu, na poroki, pod posteljo, v cerkvi, na pokopališču, na strehi nebotičnika, na golf igrišču, v snegu, v savni, pod slapom, v avtu, ko so v njem tudi drugi potniki, na košarkarski tekmi, na motorju in v avtu med vožnjo.« Skromne želje.

ON: Ne bi pretiraval. Domišljija je moj pobeg.
Po navadi seksava misijonarja ali od strani in pa doggyja, ko je dober dan.

Plešeta in delata prevale.

ONA: Absolutno mi paše.

ON: Je vse, kar sem si želel.

ONA: Če kaj ni v redu ...

ON: ... se pomeniva.

ONA: Seks štima.

ON: Smisel za humor štima.

ONA: Iste filme gledava.

ON: Njena najljubša barva je ...

ONA: Modra, njegova tudi. Je moja senca dvojčica. Skupaj sva totalno odpičena, ves čas na rdeči preprogi.

ON: Evo nasmešek. Poza.

ONA: Obrat. Profil.

ON: James Bond. Kdo ima tak obraz?

ONA: In te linije.

ON: Mater si huda, bejbi.

ONA: I will always love you.

ON: To be with or without you.

ONA: And my heart will go on.

ON: Baby, it's a wild world out there.

ONA: Oh.

ON: Oh.

OBA: And iiii iiiiiii I aj wil always loveee youuuuuuuuu ...

ON: Tvoj smeh je za ubijati. In če bi prodal tvoje zobe, bi lahko šla na pot okrog sveta. Tvoji lasje so vsaj za dve direktorski plači. Ti si bogastvo, naložba. Ne prodaj se, ker te bom hranil kot obveznico.

ONA: Hočeš, da sem kot vino?

ON: Na katerem se nikoli ne nabere prah. Arhivski izvod.

ONA: Fak, to se sliši, kot da sem fosil.

ON: Fossil v mojem srcu.

ONA: Dovolj, da mi rastejo sivi lasje, hvala lepa.

ON: Kaj, če bi bila samo midva in ničesar več?

ONA: Potem bi bil tak dolgčas, da bi se ubila.

ON: Dejva se skupaj.

ONA: Zares?

ON: Bi skočila z nebotičnika, s kristalne palače? V reko?

ONA: Bila bi gola z golim tabo v jacuzziju. Z zlatim nožem bi prerezala svoje levo zapestje in tvojo veno na vratu. Potem bi se ulegla nate in poslušala, kako iztekava.

ON: Seksi.

ONA: Aha.

Virtuozno v dvoje. Telesa nimajo meja. Kot eno sta.

ONA: Meni je bil všeč, pa so bili vsi: joj, ne, samo ne z njim.

ON: Fuck off, izmišljuje si. Midva sva ... A štekate? Kot da bi bila povezana prek zraka. V plesu, v telekinezi.

ONA: Objemi me.

ON: Počakaj.

ONA: Objemi me!

ON: Ok. Tvoje prste na nogah sem prvič spoznal, ko sem bil pijan kot hlod ...

ONA: Neee, ne grem si te igre zdajle!

ON: In grizljal sem konice nohtov, nastavljal lice loku tvojega stopala. Pokaži noge, mala. Iztegni korenine, daj. Omreži me.

ONA: Umrta bom, sram me je!

ON: In potem sem nizko, še nikoli tako nizko. Držim tvoja stegna nad sabo, pritiskam stopala na obraz in sem srečen, da se jih lahko dotikam.

ONA: Zdresiral me je, da se lahko igra otroka.

ON: In igra se dinozavre, kjer vedno zmaga ona.

ONA: To je sicer stvar dogovora.

ON: Vse, kar mi ostane, je spektakularna smrt.

Lov krempljastega mesojedca.

ONA: Ne da se mi več, ne znaš se obnašat. Daj me že dol! Sita sem. Igraš velikana, ko pa te požgečkam, si kot polulan mucek. Dragi.

ON: O, ne, ne, prosim, ne geči geči, ne morem.

ONA: Včasih se pritisnem ob njega, kot da bi mi bilo hudo in me mora potolažit. Zagrabi me, me poplavi, zavzame, naredi svoje telo kot mehko ladjo, jaz pa počasi, z rokama po njegovih rebrih, kot da sem tik pred prepadom in me lahko reši samo on. Takrat ga prežgečkam, da začne kričat in jokati od nemoči. Včasih si želim, da bi ga slekla, privezala na skalo in ga žgečkala do smrti.

Neusmiljeni prsti.

Žgečkanje do nezavesti.

Naenkrat ni več smešno.

Najini pesmi.

ONA: Ko zdaj gledava nazaj proti prvim smehom, sva ...

ON: Sprašujeva se, zakaj izgine sijaj.

ONA: To si pa povedal kot verz.

ON: Ni bilo mišljeno.

ONA: Enkrat sem mu napisala pesem, variacijo na njegovo grenkobo in ne mara, da jo komurkoli berem. Včasih je sicer celo ponosen na to, da sem pisala pesmi, sploh ko kaj spiže. Ampak res je ne mara slišat, a ne?

ON: Okej, naj ti bo.

On se usede med občinstvo.

ON: Nikoli nisem razumel, kaj misli s tem, ko piše pesmi, ko mi jih hoče razlagat, kaj misli s tem sploh povedat. Da se bova bolj razumela, ko bova govorila o metaforah? Mislim, kako ti metafora pomaga? Ne vem ... Verjetno sem samo zabit. Vsak ima pač svoj način.

Točka. Glasba. Majk.

ONA: Tvoje komolce začutim, preden zadenejo.

Dragi.

Včeraj sem se izgubljala v tvojih očeh,
danes pa te gledam v zatilje.

Ker me ne primeš za roko, ko udarim.

Ker se mi smeješ, ko te prizadenem.

Ne ukrojiš se in tvoji koraki so daljši.

Ne prisluhneš želji, ne moji ne tvoji.

Dragi.

Ne zabijaj svoje glave in
me ne gnjavi, kot da je vsak dan izgubljen.

Lahko bi brez tebe, ampak nočem.

V dvoje sva zarita. Dragi.

ON: Evo, to je to. To je ta pesem.

Aplavz, prosim.

ONA: Aplavz.

Se zamenjata.

ON: V dvoje sva zarita. Mislim, jaz res ne vem, kaj ... Enkrat samkrat sem v maščevanje tudi jaz napisal pesem, ker je vedno težila, da jo hoče.

Emocionalni cmok.

ONA: A si že začel?

Sublimna glasba.

ON: Mogoče ni v tebi, ampak v tvojem načinu.

Nekdo te pilotira, bejbi, in to nisem jaz.

Vse, kar je vnetljivo, se znajde v tvojih rokah.

Sploh ne veš, da so tvoje roke uničevalke.

Drobijo moje kosti,

počasi, kot polž.

Potem samo boli.

In potem te zabadam v možgane,

ker ne razumeš.

Počasi, na skrivaj.

Oprosti.

Zmanjšujem se, ko me gledaš, kot me gledaš.

Verjel sem, da si topla,

da me boš vedno blažila,

si pa moje vprašanje.

Gorijo krila.

Naenkrat je noč in nista več tu, ampak nekje tam. In more pridejo v dan.

ONA: Napadam te. V tvojih stegnih delam luknje. Grizem tvoje prsi. Strgala bi kožo, jo zgladila, da bi postala sladka, kot sladkor v prahu, kot nekaj nežnega in ostrega obenem. Obožujem ritem udarcev, ko me porivaš, pomirja me. V njem sem doma. Ti si v meni doma. In nož v tvojih laseh. Zlato v tvojih jajcih. Svinec v tvojih očeh. Padava v brezno in ne bova našla nazaj.

ON: Kaj je? Ne spiš?

ONA: Tvoj nos.

ON: Kaj, moj nos?

ONA: Obrvi. Tvoje čelo.

ON: Ja, kaj?

ONA: Nimam tvoje slike. Nikoli se nočeš ... Bodi pri miru! Gledam te! Me lahko gledaš, pizda? Prijazno, prosim.

ON: A gledam hudobno?

ONA: Tvoje oči. Lica.

ON: Nisva si podobna.

ONA: Ni to. Tvoje ustnice.

ON: Kaj? Nočem ugrizov.

ONA: Tvoj vrat. Prerezala bi tvoj vrat.

ON: Odjebi. Zaspi.

ONA: Da bi lahko postavila tvojo glavo v vitrino.

ON: Velja.

ONA: Pustila bi, da se na tebi nabira prah.

ON: Zmenjeno.

ONA: A boš lahko? Si me slišal?

ON: Ja, kaj?

ONA: A se sploh znaš spopast? Karkoli ti lahko rečem, ti si pa tiho kot kak lubadar.

ON: Lubadar?

ONA: Jebi se. Odgovori mi!

ON: Kaj bi rada? Kaj naj ti rečem?

ONA: Da se boš faking potrudil in mi pomagal, kreten?

ON: Pri čem?

ONA: Pa ubila te bom!

ON: Umiri se.

ONA: Zakaj me zajebavaš v glavo?

ON: Saj te ne.

ONA: Kaj pa pol?

ON: Samo enkrat mi še to naredi, pa ti bom zdrobil kosti. Včasih si tako grda, da boli, ko te gledam. Zdajle, točno zdajle si prav grda. Nagravžen fris dobiš. In takrat bi ti ... Bi ti razbil lobanjo, te privezal na kol in zakopal v zemljo, dol do kamnov.

Utrip.

ON: Na srečo je tak samo trenutek. In lahko se zadržim. Glava reče a-a. Ne boš. Ne smeš. Ker potem že naslednji trenutek si malo manj grda in mogoče čez eno uro že prav lepa. Čez dve uri se pa dava dol, kot da bi se ravnokar spoznala in je kemija eksplodirala.

Njuna jezika plešeta, zabijata se kot puščici.

V njunih telesih nastajajo rane.

Znoj. Kri.

ONA: V moji fantaziji imam več mišic od njega. In višja sem. Na trdo ga primem in ga stresam, ne on mene. Njegove oči se izbuljijo, ne more verjet. V drugem času so njegove noge doma v mojih pljučih. Spušča me in sanja. Moje celice se delijo v njegovem ritmu. Njegovi lasje so žice v meni. Podarim mu trebuh, prsi, vrat, ustnice. Živela bova na mehkem, dragi.

ON: En dotik.

ONA: Toksično življenje.

Prihajanja.

Goli telesi in tančica.

Jezik bližine.

Toplo olje curlja po koži.

Drobne pesmi izzvenevajo v njiju.

Dotiki.

Drget.

Plovba.

Erekcija.

Ljubljenje postane savnanje.

V prevari.

ONA: Trikrat me je prevaral. Za vse vem, a on tega ne ve. V svojih sanjah sem mu iztrgala srce, ga razsekala na tisoč koščkov, ga požrla, izbruhala, ga zažgala in vrgla na smetišče. Izčistila. Se poslovila od sranja. Ker to varanje je. Sranje. Prvič me je, ko sva se po dveh letih skregala glede enega smučanja, na katerega se mi ni dalo, pa je šel potem sam. Ime ji je Tina. Blond. Grda kot smrt. Ok, saj ne. Še kar luštna. Ampak butasta kot noč. Prilичno.

Ona je Druga. Lasulja.

Smučarska koč. Krohot. Pijača. Gud tajm.

ONA: A se spomniš, ko sva šla zadaj šole kadit.

ON: Valda.

ONA: In si mi rekel, da ne greš nikoli več nazaj.

ON: Ja.

ONA: To mi je bil en najbolj seksi trenutkov ever. Že takrat ... Ko bi lahko zavrtela čas nazaj ... Rada sem imela te najine čike. Pogrešam jih.

ON: Jaz tudi.

ONA: Nekaj sladkega bi. Še imaš rad sladko?

ON: Valda.

ONA: Zakaj me pa potem grdo gledaš?

ON: Nikol te ne.

ONA: Lahko bi me vsaj dobro nategnil, če si slabe volje.

ON: A ...

ONA: To sem na glas rekla? Sori. Nisem mislila nategnil, hotela sem reč, če bi se šel stuširat najprej. Sori. Fak, me bolijo noge. A ti si kul?

ON: Me tudi mal matra.

ONA: A železnice se spomniš?

ON: Tudi vlaka se spomnim.

ONA: Ne vem, zakaj se potem nisva ... Še zdaj jasno vidim. Tvoj rukzak na koncu perona, ti sediš na naslonjalu, nekaj blebetava in potem kot da bi nek veter zapihal vame.

Njegovo roko da vase. Njegov jez popusti. Strast. Prevara.

ONA: Ko sem zvedla, sem ga pustila. V enem tednu sem se dala dol s tremi tipi. Od enega se ne spomnim niti imena. Bila sem prazna. Hodila sem ven. Pila, pela. Vpila. Ponoči jokala. Mu jebala mater in vse sorodnike po spisku. Kreten zafukan. Peder. Pizda. Pustila sem, da se je mučil, ko je lezel nazaj. Vsakič, ko se je zravnal, sem mu zlomila hrbtenico. Iskala sem njegov prag, koliko zdrži.

Njen glas je zaljubljen.

ONA: Kaj, a boš pol mamici pobegnil, da te bo božala in tolažila? A, fantek, boš dudiko papcal? Preklet kreten zarukan, kaj se delaš bogega zdaj? Jebi se, ja, jebi se! Idiot! V pičko materno pejd! Ne privlačiš me več, ok? Umij se. Smrdiš! Slabo mi je, ko te gledam. Ti pa tvoji frisi! Za bruhat si, ja, za bruhat. Preklet pofukan mongoloid, a to si zaslužim?

Ok, nisem povedala vsega tega, je pa trpel, ker je vedel, da je kriv. Preizkušala sem ga, šla sem v skrajnosti.

Trening kickboksa. Dresura.

ONA: Kaj, se boš usral? Udarjaš kot pičkica! Daj, premikaj se, udari! Pojma nimaš, kreten. Pejd domov k mamici jokat, sploh ne udarjaš, samo božaš. Kaj je? Dvigni se! Glavo gor, dvigni komolce, dvigni brado. A te je strah, da bi jih fasal? Bogi, kaj mu delajo. Nula si, a ti je jasno, vsak te prefuka, kadar hoče. Jokica. Delaj! Bori se! Bodi moški, pizda!

Ga pretepa.

Izmučen obleži.

Trening postane konec tekme, ki jo je izgubil.

ONA: A si v redu? Hej, poglej me. Fak. Veš, kako me boli, ko tebe boli. Ne boš več treniral, dovolj imam, tega ne morem več. Sori, nisem več jezna nate. Sori. Moj si. Ti si moj. Moj.

Osamljena.

ONA: Ne morem bit sama. Jebiga. Včasih bi vse dala za to, da bi odjebala vezi in se vrgla nekam, v nek drug tok, kjer bi že od štarta mogla bit. Ne spraševat, ne gledat, samo potovat. Enjoy the flow. Večno spoznavat nove kraje, nove načine, nove razloge. Nove ljudi. Nikoli vreči sidra. Se nikoli ne ustavit.

Zdaj pa samo sedim kot debela krava v lastnem dreku. Ne premikam se. Žrem, kar je pred mano. Gledam, kamor sem obrnjena. Obračam dneve za par stopinj v levo, v desno. Brez fokusa sem.

Razmišljam, kakšna sem brez njega. Kakšna bi lahko bila brez njega. Kot da sem bila včasih bolj živa. Ja, včasih se mi je več dalo. Več sem tekla. Več sem si upala. Več sem se smejala. Saj ne, da se zdaj ne. On je moja podpora, steber, ki drži streho nad mano, je pa že tudi sam čisto zjeban. Omet mu odpada, kruši se, barva je zbledela. Sesut steber. Močan, samo sesut.

Vsaj enkrat na leto hočem začutit izpolnjenost in povezanost z nekom in ker tega nekaj časa več ni bilo, sem se začejala spraševati, če je napačen človek druga stran tebe ali je napačna prva stran tebe ali si pač v takšnem življenjskem obdobju, da je človek poleg tebe v nekem smislu vedno napačen ... Hard to say. Včasih ga pogledam ... In se vprašam, kdo, hudiča, koji kurac si sploh ti? Tuj obraz. Kot da ni to on, ampak nekdo drug in naselil se je v telo mojega fanta. Tujec. Groza. Že naslednji dan pa imam prste v njegovih laseh, obraz v njegovem vratu, vdihujem ga kot drogo in sem pripopana nanj. Igram se klopa. Diham njegovo bližino, vpijam jo.

Hladilnica.

ONA: Med nama je led, po katerem drsiva in se ne ujameva. Njegove roke me dušijo. Ice crusher. Love brusher. Kot iz filma, ki sva ga enkrat gledala. Nesrečna ljubezenska zgodba. Lepo nesrečna.

Gora ledu na koži. Otrplost.

ONA: Ko moj jezik liže tuje ustnice, se zaprem v kopalnico in furam safr.

Led ju prekrije.

ON: Odpri vrata. Prosim te. Že cel dan si noter. Moraš nekaj pojest. Odpri.

ONA: Rada bi, da izginem in da ti izgubiš obraz.

Led, led, led.

ON: Rada bi naju dala na hladno. To je najlažje.

ONA: Ko zebe, ne boli.

ON: Nič več ne čutim.

ONA: Zaspala bova in potem se bova zbudila. Toplo bo. Skupaj bova.

ON: Ne čutim te.

Led se topi in polzi po njihovih žilah.

S solzami gasita hlad.

ONA: Tako blizu si mi, da sem zmanjšana. Čutim te. Naslon. Varnosti. Kdo si? Ti si jaz in moje srce, moja pljuča, moja jetra. Prepredena sem s tabo, z drobovjem, ki mi ga zmelješ enkrat na teden. Kisline mi vrže v grlo, ko me prizadeneš. Samo majhna punčka bi bila, da bi se skrila in me ne bi bilo. Ne bom sama. Dragi. Srč. Prepusti se. Zapri oči. Odpri usta. Pritisni. Slina. Slina. Jezik. Iztegni ga.

Ona ga ustvarja. Poljub.

ONA: Včasih se delam, da so njegove roke moje noge in da njegova glava raste iz mojega popka. Včasih sem nekdo drug, zraščena v njem kot ovijalka. Omrežim ga in ne izpustim.

ONA: Tik preden zaspim, je njegova glava večja in oči fantka ima. Čiste, svetle, odprte. Vame gledajo, kot da me vidijo prvič. Iskreno. V njegovi glavi bi rada ostala takšna, kot sem bila takrat. Vonj njegovega zatilja je moj dom. Oklenem se ga, kot da bi bilo zadnjič. Kot da ne bo več enega dneva, ko mi bo rekel moja si. In jaz mu ne bom odgovorila. Dragi. Samo tvoja bom.

Zašita.

ONA: Enkrat sem sanjala, da divje šivam in se mi mudi. V resnici ne znam šivati, ampak v sanjah sem bila kot rojena za to. Sedim, ne, klečim in delam kot nora. Koncentracija. Vbod, poteg, zateg. Vbod, poteg, zateg. Vbod, poteg, zateg. Ritem me uroči in komaj opazim, da imam prste rdeče z gosto, lepljivo tekočino. Vbod, poteg, zateg. Dlani so vedno bolj mokre, rdeče. Temno rdeče, skoraj črne. Z blazinicami začutim kožo, ki se z vsakim vbodov strese. Nitka je ostra in ni ji konca. Nekaj me cuka po glavi. Vbod postane zareza in prsti skalpel. Nitke so moji temni lasje. Poteg je razpiranje mesa. Koža, mišice, vbod, poteg, zateg. To telo poznam, ta vonj poznam. Zateg je klanje. Mrcvarim svojega fanta. Oba sva gola. Majhna soba, stene iz stekla, skozi katere se ne vidi. Para vsepovsod. V mojih očeh, pljučih. Delam hitro, dragi trza in drhti, ne reče besede. Param njegov prsni koš. Vbod, poteg, zateg. Kri se izliva iz lukenj, ki jih delam. Zbira se v lužah pod njegovim hrbtom. Moja kolena so prepojena z njegovimi ranami. Vedno hitrejša sem. Vbod, poteg, zateg. Občutek imam, kot da se vežem nanj. Začenja se razlegat šum, kot prasketanje elektrike. In bas, zamolkel bas, cel prostor vibrira. Moji lasje vtkejo na njegova prsa napis: POŽRLA BOM SRCE. Nato moje šivanje postane ... Vbod, poteg, zateg. Z roko grem v njegova usta, pregriznem mu lica. Skozi nos grem naprej v njegovo telo in mu iztaknem očesi. Potujem po vratu. Vbod, poteg, zateg. Sežem do ramena z roko skozi njegovo žrelo in prebodem jetra. Želodec. Ledvice. Iglo porinem do njegovega kurca in nadaljujem pot ven in naprej do stopal, kjer razmesarim živce pod njegovo debelo kožo. Vbod, poteg, zateg. Na notranji strani njegovega popka naredim vozle in potegnem svoje lase, ki mi jih nič več ni ostalo, na belega konja, ki pride skozi strop in zdrvi skozi oblake, odnaša mojega dragega, počasi ga mesari, on pa samo drhti in ječi. Ni samorog. Moja glava, krvave packe brez las. Vbod, poteg, zateg. Gola sem in negibno ležim v mlakah sladke krvi moje ljubezni. In ko me kri začne vijugati in se spremeni v rečni tok, sem se zbudila, premočena, privita ob njegovo telo. Imel je erekcijo. Kakšno olajšanje. Bila sem presrečna, da ni okoli naju kaplje krvi. Včasih težko zaspim, ker me je strah šivanja. Vbod, poteg, zateg.

Na poti.

ONA: Rada sem daleč stran, kjer govorijo jezik, ki me spominja na papagaja, ki smo ga imeli včasih pri nas doma. Na poti sva v stanju, ko je vse mirno, čas se ne premika, za vse nama je vseeno. Če bi zares hotela, da bi živela, kot bi želela, bi bila na poti ves čas.

ON: Res je kar v redu. Sploh, ko enkrat skočiš čez ocean. Tam je noro.

ONA: Ampak če ne bi težila vsako leto znova, bi pristala v zadnjih zabačenih toplicah sredi hribov. Nikoli se ne spomni, da bi kaj splanirala.

ON: Ok, to ni fer, vedno jaz potem hotele pomagam iskat.

ONA: Iskat že, izberem pa jih sama.

ON: Za vse poskrbi, vse pripravi, nekaj mesecev pred odhodom se že začne in res je ful dobra v načrtovanju. Ima pa tudi standarde, kje bova spala, kje bova jedla, kaj bova delala. Meni dol visi, vsepovsod mi je dbest. Veliko sva bila po Južni Ameriki, ker zna špansko, še iz gimnazije. Mal mi gre na jetra, ker se potem afna in misli, da govori boljše od domačinov, da bolj zadane dialekt. Pa ga ne. Hola, señora! Tiene una habitación libre? Si? Excelente! Si, para mi y mi novio. Noče govorit angleško, da bi razumel tudi jaz, ampak hoče bit zvezda potovanja, vodička, poznavalka, čudežno dete. Ampak ok, težim. V bistvu je fajn. Lani sva imela najlepša dva tedna v Kolumbiji. Daleč najlepša. Se sprašujem, če je bilo res tako dobro ali je bilo leto okrog potovanja tako usrano. Na poti je drug človek, zaljubljen sem vanjo in frustrira me, ker tega ne najdeva doma.

ONA: Kot da bi bila v tropih. Saj skoraj sva. Pred sabo vidim zelene stene, pod njimi morje. Vlaga v zraku blaži vročino. Kopalke, sonce, očala, pijača v roki in pojma nimam, koliko je ura. Gledam ga, kako sedi v vodi in gleda proti horizontu. Njegovo zatilje, mokri lasje, največja ramena na svetu. Moj srč. Bejbi. Ne vem, je sredo ali je petek, vem pa, da je vreme kot iz kataloga. Nimam tistih zombi oči, ki jih dobim po nočeh za računalnikom. Ubila se bom, če bom mogla to delat cel lajf. Ko sem na poti, sanjarim, da bi ostala tam in odprla agencijo za sprehode ali pa za jogo v dvoje, pod palmami. Razumeva se brez besed. Vedno pristaneva drug na drugem. Sva kot lego kocki. Jaz sem rumena podolgovata, on je modra krogla, ki se prestavlja po meni kot po skakalnici. Edini človek na svetu je, ki se lahko s celo težo uleže name. Zmanjka mi zraka, ampak utrip njegovega srca nadomesti

mojega. Njegov dih vstopi v moje telo in naredi vse sklepe mehke. Mala sladka smrt. Umrta bi pod njim.

ON: Vsa leta sva hodila z rukzaki naokrog, lani pa me je prepričala, da sva šla s kovčki. Občutek sem imel, da sem se postaral za pet let. Ampak tako to gre verjetno. Najprej rukzak, potem kovček, potem še tebe drugi nosijo, na koncu pa crkneš. Nič več hostlov, zdej samo še butik hoteli. Če nimava denarja, bo pa ati plačal, njegova punči ne bo spala v bordelih, mi je enkrat rekel, ona se je pa smejala, kot da bi vic povedal. Haha.

ONA: Ali pa ko je oče delil sinu nasvete: 'Veš, kake so babe ... Ti se samo delaj, da poslušáš, pa se ne boš sekiral'.

ON: In ko je mati rekla hčerki: 'Lubica, ne se mu pustit. S svojo glavo misli in tako obrni vsako situacijo nase. Odnos je igra. Tvoj partner je nasprotnik, samo skupaj pa lahko zmagata. Lepo potujta, pa ponovi svojo španščino.' Nastal je vakum. Nič sendvičev, nič marketov na vogalih ulic, stran od umazanije. Samo še prvi razred na letalu nama manjka, ampak tudi to še verjetno pride. Škampi in šampanjec in bleščéči nasmehi. Amerika.

ONA: In seksava. Vsak nov hotel naju čist zrajca. Prideš v sobo, velika postelja, blaga dišava, pa te seksi stvarce v kopalnici, ki jih dobiš. Milo, šampon, krema, enkrat sva celo britvico dobila. Deluje. Po navadi se prvič že pod tušem. Kot bi bila v filmu. Sposodila sva si neko drugo življenje in živiva v vzporednem vesolju. Delava stvari, ki jih doma ne, denarja imava, da ga stran mečeva, še celo državo izvora včasih zamenjava. Enkrat sva se delala, da sva iz Butana. Stala sva pred ogledalom, iskala butanski izraz na obrazu, se smehljala, kot naj bi se oni in si izmišljevala njihov jezik. Butanščino. Začela sva se osvajat. Pojma nimam, kakšne so bejbe v Butanu, upam, da ne takšne, kot sem bila jaz.

Osvajanje Butana.

Izlit.

Njegova glava je nevihta.

ON: Govoril bom, govoril. Govoril, govoril, govoril. Govoril, govoril, govoril, govoril, govoril in povedal besede, besede, ki jih nikoli ne izrekam, tudi sebi ne, ker si raje lažem, ne da bi zares 100 % vedel, ne da bi zares 200 % razumel. Ko se zjutraj vstanem, grem na zavod, na kavico, časopis, kolega, sestanek, oddelam par ur fitnesa, učim, učim kretene zamaščene, se drkam po mestu gor in dol, se drkam gor in dol, čakam tamalo, se dobim s tamalo, grem domov s tamalo, planem na tamalo kot žival in si jo vzamem, pod tuš, pižama, pivo, noč. Ne znam povedat drugačnih besed, besed, ki bi me razkrile, ki bi povedale o meni več, kot sem sposoben povedat. In govorim, govorim bedarije ali pa govorim in čisto nič ne povem, ker si ne znam vzet časa, ki bi mi dal distanco, da se pogledam, da si rečem ej, kaj težiš, ker ne morem ničesar nikomur zares reči, niti sebi ne, niti na samem, kaj šele pred vami, pred ogledalom. Čeprav vi niste ogledalo, sploh ne. Ne vem, zakaj sem to rekel. In se počutim dobro, saj se ne morem drugače, kaj mi pa manjka, saj nisem normalen. Vse je kul, vse je v redu, nisem en tistih zamorjenih, ki nosijo težo celega sveta ali pa gledajo s tem pogledom, v smislu, razumem več, kot izgleda, ali pa kako poseben je zrak, ki ga tvorijo moji možgani. Ali pa ... Ne vem. Mislim, res nisem poseben. Misli v meni, nič posebnega, raje samo tečem in tečem, če začnem razmišljat, obnemim. Tišina, tišina. Govorim med tišino.

Oblaki v njem. Zatišje. Strela.

ON: Ne. Ne. Govorim, da bi začel zbirat pogum. Za kaj? Ne vem, zakaj, vedno za nekaj. Saj sem visok, gre mi, res mi gre, nimam problemov, zakaj bi jih sploh imel? Kdo sploh ima probleme s komerkoli, resnične probleme? Ne. V čem je problem? V čem je dejanski problem? V tem, da vam sploh govorim, v tem, da sem tu pred vami, ko bi mogel bit drugje? Da se grem to z vami, da se grem to s tamalo, hujše kot resničnostni šov? Jaz nisem jaz, nisem čisto tak, v resnici ... Včasih grem teč, ko hočem govorit, včasih se delam sproščenega, ko sem zategnjen kot zajla, včasih sem popolnoma pri miru, ko je največja štala in bi

moral premikat gore. Včasih delam sklece, ko hočem govorit, včasih se delam, da spim, ko hočem govorit. Ne morem hodit ves čas z njo. Ker dejansko sem vedno zadaj. Ne gre. Ne morem. Ona je ... Njeni ovinki so daljši. Ne gledava istih slik. Včasih misliva isto, ampak to je fatamorgana.

Velik dežnik nad njim.

Mokre so solze.

ON: Ne vem, koliko mene lahko delim. Včasih skrivam besede, ker vem, da jih ne mara, ampak ostajajo notri, ne morem jih zabrisat. Imam jih, pa jih ne znam spustit. Na noter mi razpada, fak, tako sem trd, da cele dneve na skrivaj preležim, ker ne morem zbrat poguma, da bi si oblekel gate. Uporabljam parfum, ki ji je všeč. Vse čevlje in superge mi je kupila ona. Noče, da jem goveje steake. Moj oče ima doma krave, razumete? Obožujem roastbeef. Jeva piščančka, pa še to ne vsak dan. Ne mara me jahat od zgoraj, meni pa je to ... Nekaj najlepšega na svetu. Skupaj sva kot ne do konca narisana karikatura, slika, neposrečena fotka s potencialom. Luščna. Ja, imava potencial, ful potenciala, ampak vsaka slika ima potencial, slik je neskončno milijonov milijard. In vse to vam govorim zato, da me podprete. Da me razumete. Da ste na moji strani. Prosim, zaupajte mi, ostanite z mano. Brez vas sem izgubljen. Morate me rešit ven, ko bom potonil. Jaz sem riba, vi ste ribiči. Dajte mi hrane, izvabite me, ujemite me. Potočite me po mojem idiotskem telesu. Požrite me, del vas bom, del vas hočem bit. Hočem sedet na tej tribuni in gledat novega kretena, ki bo govoril o svojih besedah, ki jih ne more skrit. Hočem gledat diagnozo, videt in reči ja, to je to, ampak ne čisto tako, no, saj, še kar ali pa Štekam. Jaz sem ta človek, ki me gleda in se mi smili. Preklet kreten, škrat neumen. Bizarka. Idiot.

Labirint korakov.

Telefon.

ONA: Dragi. Dragi. Kličem te že cel dan. Kaj je s tabo? Bla sva zmenjena za kosilo. Ne moreš bit kar odklopljen, javi se.

ON: Ja, muca. Spreminja se narava, človek ostane isti. Ne znam ji povedat, kaj me moti. Ne vem, kako bi se odzival.

ONA: Zakaj se ne javiš. Alo?

Sovražim, če cel dan poseda na kavču. Ne znam ga prebrat, včasih je nekaj počasnega na njem in ne vem, kaj. Kot da bi stal pred steno, vzame mu vso voljo. Na živce mi gre, da bi ga ubila. In ga gledam in gledam, kot da bi čakala, da se bo na njegovi glavi zasvetila lučka, kuku, tukaj je vse v redu, svoboda misli, svoboda govora. Kakor da bi bil skala, nepremakljiv, trden ... Dolgočasen. Ima me, da bi ga zgrizla, pretepla, zbrcala, da bi zdrobila to trmo, ko se dela, kot da me ne sliši, kakor da se ga ne tičem. Se dela, da mu ne pomenim nič. Pa se tolče po prsih, da je on daleč najbolj iskren, da on vse pove, da je on in on in on ... Ljubezen rabi bič. Enkrat sem mu rekla, ti, kaj če bi šel k frizerju? Kabum. Kako to mislim in kaj da je narobe z njim in da če mi kaj ni kul, da lahko grem vedno poiskat konkretno čupo, da če on ni dovolj dober zame, se mi opravičuje, princeski kraljici, prav tako je rekel, princeski kraljici, da je popolnost stvar risank in naivnih, da sem jaz naivna. Kako je v trenutku zaripel v obraz. Srček. Srč. Moj dragi jezen. Bingo. On je moja bergla, ko so zvezde poravnane.

ON: Včasih mi pokvari dan, da bi se ubil. Se prav dobro počutim in pride tamala z nekim drugim filingom, pričakovanjem ali pa mi reče neke bedarije in začutim, kot da bi mi nekdo s kovinsko macolo tolkel po prsnem košu, ampak kaj ji boš, samo nemoč, jeza, zakaj u pičku materno te pa sploh imam, če se tako počutim zaradi tebe? Saj nisi hijena. Kaj so te smeti med nama? Tako naivno, kot fantek, veste. Da so med nama smeti. Umazanije.

V nerojene sanje.

ONA: Dvakrat sem splavila. Prvič s prejšnjim fantom. Če bi ga spoznali, bi razumeli. V drugo nisem hotela in bilo je ... Dragi. Srč. Bila sem na tem, da mu povem, pa se je plod odtrgal. Saj ... Itak še ne bi hotel bit oče. In tega ne ve. Samo meni se je utrgal, samo jaz sem ga izgubila. Je nekdo izdal ukaz? Bom umrla? Mogoče nikoli ne bom mama. Pač. Saj je okej. Sem veteranka. Neželena nosečnost? Pokličite, lahko vam ugodno svetujem, kako se znebiti te stvari ... Kdo pa ... Hoče kurčevega otroka? Kaj mi bo? Ne bi imela lajfa z njim. Že sama težko ... In če imam luknjo v trebuhu, še ne pomeni, da sem cela padla vanjo. Stara sem devetindvajset let, premlada za zgodnje izlive. Me mlade žabice še nismo za močvirje, bolj skačemo po lužah. Ko se pripravlja na dež, smo glasne, ko dežuje, nas odnese.

On počasi zliva vodo na njo, ki je otrok.

Umiva njeno belo telo.

ON: Vse bo v redu. Žabica.

ONA: Mami. Mami ...

ON: Nikamor ne grem.

ONA: Ne. Boš z mano?

ON: Lepa si.

ONA: Nikoli več. Nočem.

ON: Moraš se počesat.

ONA: Ne bom se oblekla.

ON: Ni se ti treba.

ONA: Prosim.

ON: Prosim.

ONA: Nikamor več ne grem.

ON: Ni treba.

ONA: Samo tukaj bom.

ON: Tukaj.

ONA: Ne znam se več igrat.

ON: Se bova enkrat drugič igrala.

ONA: Rada bi pesem.

ON: V redu je.

ONA: Zapoj mi.

ON: Okej.

ONA: Rada bi spala. Zapoj.

ON: Kaj hočeš.

ONA: Pokrajino na Luni.

ON: Okej.

ON: sivi kraterji

sivo je srce

siva sva midva

oblečena v belo

skačeva v temo

lahka kot peresi

prazna končno sama

sama nad nebesi

Odčarana.

Lepa sta, povezana. Kot na sliki.

Nasmeh. Roka v roki.

Rumene adidas trenirke.

ONA: Ko sem bila majhna, sem imela na postelji dvanajst plišastih bojevnikov, moj živalski vrt. Kralj med njimi je bil medvedek Panda Pu, moj prijatelj, nekdanji ljubimec, totem, amulet. Ko sem vzela bratu lopar za tenis, je odtrgal Pandi Puju roke in noge, njegove oči pa vrgel v školjko in potegnil. Sesul se mi je svet. Vzela sem lopar, razbila okno njegove sobe in ubila zlato ribico, ki jo je imel tri leta. Ime ji je bilo Zalka. Vrgla sem jo v školjko in potegnila.

Ko se stisnem ponoči k njemu ... Dragi je moj Panda Pu. Dokler me ne ugrizne, sem pikapolonica, ki se spremeni v gepardko, ko jo zaboli.

ON: Ona je moja roka. Moj kazalec, mezinec. Moja dlan. Zapestje. Moji členki. Podlakt. Nadlakt. Komolec. Triceps. Biceps.

ONA: Srč mu pravim, ko je priden. Srč, mrč, hrč, krč. Srčiček. Srčica. Srce. Srček. Srči. Srč. Moj Panda Pu.

ON: Pretekla sva kroge.

ONA: In nehala verjet v usodo.

ON: Kar je bilo, je bilo.

ONA: Ne vračava se več na začetke, ker ni časa.

ON: Zdaj hodiva proti koncem.

ONA: Ker konci rodijo tisto, kar je vmes, to, kar v nekem trenutku sva.

ON: In en konec je vedno bližje kot drugi konci.

ONA: Dvajsetletni kredit.

ON: Ja. Na življenje.

ONA: Za stanovanje.

ON: Za stanovanje in družino.

ONA: Za brcanje naprej.

ON: Ker ne gre več nazaj.

ONA: Čas je staranje.

ON: Pa kompromisi.

ONA: Za avto.
ON: Pa dolgčas.
ONA: Proti strahu.
ON: Bi bilo škoda.
ONA: In gube na mojem obrazu.
ON: Maček, ki ga ne morem pregnat.
ONA: Ampak navajena sva.
ON: Sva se sprijaznila.
ONA: Vzela, kar je prišlo.
ON: Sploh ni slabo.
ONA: Sploh ne. Zato ...
ON: Naj bo kredit.
ONA: Za vedno.
ON: Eno leto nama dam.
ONA: Potem pa ...

Plastični dojenček.

Konec.